

[Justitsministeren]

ligt på forhånd at sige på grundlag af en undersøgelse – hvad enten det er den ene eller den anden sagkyndige, der foretager den – at ét forældrepar er egnet og et andet er det ikke. Det kan godt være, at børn får det godt – sådan går det jo tit her i livet – hos forældre, som man, trods alle muligheder for at undersøge sagen, ikke ville vurdere som det allermest egnede forældrepar. Det vil næsten udelukkende afhænge af, hvordan forældrene og barnet, altså i dette tilfælde adoptivbarnet, finder hinanden i livet.

Der er talt om de fem års samliv. Det kunne på nogle af ordførerne lyde, som om man regnede med, at så skulle der være tale om fem års ægteskab. Jeg vil gerne sige, at det er ikke tilfældet. Der skal være et ægteskab på det tidspunkt, hvor adoptionen foretages, men det accepteres, at i de fem år indgår også et tidsrum, hvor de pågældende personer har boet sammen uden ægteskab. Jeg tror i hvert fald, man må sige, at det er rigtigst, at man forlanger et tidsrum, hvor de pågældende har været sammen; om det så skal være det ene eller det andet åremål, kan vi drøfte nærmere, men jeg tror nu ikke, at det skal være så meget anderledes, end det er i dag.

Så er der spørgsmålet om alderskriterierne. Fru Lise Østergaard sagde, at det er vel naturligt, at man dér sætter en grænse nogenlunde svarende til den overgrænse, man i almindelighed må regne med, når familien får et barn, og det er jo rigtigst, at omkring de 40 år er naturligt.

Jeg er også tilhænger af, at man ligestiller kønnene, og at man gør det på alle områder, men selv de stærkeste ønsker om ligestilling kan jo ikke ændre på det, der fortsat vil være et faktum, at det er kvinderne, der får børnene. Det medfører jo i nogle tilfælde, at den 30-årige kvinde, der på grund af de nuværende aldersbestemmelser og sammenlægningen forhindres i at adoptere, kan synes, at det er mærkeligt, at den, der har den samme alder og har muligheden for at blive mor, også kan blive det. Jeg synes nok, at der i den forbindelse er grundlag for at drøfte, om vi har for stive regler.

Så er der undersøgelserne. Jeg tror, det er særdeles afgørende, at de mennesker, der nu ser det som deres store opgave at adoptere et barn, bliver behandlet menneskeligt, og at der også bør være visse grænser for, hvilke undersøgelser de skal udsættes for, og hvilke

spørgsmål der skal stilles. Jeg kender en del til et andet område, hvor afgørelserne for så vidt er sværere, og det er, når domstolene skal træffe afgørelsen mellem to forældre, for i de tilfælde tager man en person fra barnet, undertiden fuldt ud. Det er meget, meget vanskelige opgaver for domstolene. Det kan selvfølgelig heller ikke fuldt ud sammenlignes med det, vi taler om her, men det er mit indtryk efter i en del år at have beskæftiget mig med disse sager, at dér har undersøgelserne ikke samme vidtgående karakter, som de har i disse tilfælde. Det er der nogle der kan synes er en fejl, men jeg har bare villet sige, at her kan vanskelighederne måske blive betydelig større, fordi man – sådan vil det føles for mange børn – tager en af forældrene fra et barn.

Endelig er der spørgsmålet om, hvorvidt vi skal have en anden ankeinstans eller vi skal blive stående ved det nuværende. Fru Aase Olesen var inde på, at det kunne være lidt synd for justitsministeren, hvis han skulle træffe afgørelsen. Nu er det jo sjældent synd for sådan én at skulle have et arbejde, og man må selvfølgelig på den anden side sige: det kan også være lidt forkert overhovedet ikke at have mulighed for at tage stilling og træffe en beslutning, hvis der skulle være tilfælde, hvor sagen bliver forelagt og den pågældende leder af administrationen, som det jo er, synes, at afgørelsen burde være anderledes. Vel, jeg tror ikke, vi skal tilbage til forhold, hvor alle afgørelser kan ankes til justitsministeriet. Jeg tror højst, man skulle have noget i retning af, at hvis der forelå uenighed el.lign., kunne det være tilfældet, men det er altså det, jeg forstår man vil se på.

Jeg havde indtryk af, at både med hensyn til aldersbestemmelserne og med hensyn til spørgsmålet om undersøgelse var der megen forståelse for, at man ikke må have strengere bestemmelser end nødvendigt, og at man ikke må have mere vidtgående undersøgelser, end man anser det for rigtigst, men at man ellers i det væsentlige mener, at de forhold, hvorunder man behandler adoptioner nu – som reglerne er, og måden hvorpå arbejdet bliver gjort – i det store og hele er rigtig, og det er jeg taknemlig og glad for at høre.

Ventetiderne ønsker man skulle være mindre. Det kan have noget at gøre med undersøgelsernes karakter og længde. Det kan også